

GEKKE OMA

Arco Struik

**Met tekeningen van
Alette Straathof**

Een nieuw huis	3
Het Eindpunt	5
Een ongelukje	7
Oma Maas	9
Broeder Bas	11
Een draaistoel	12
Wie is Lisa ?	15
In de war	18
Oma komt op bezoek	20
Toch een dief ?	24
Lisa zegt niets	27
Helemaal nat	29
Broeder Bas helpt	31
Geld kwijt	33
Een inbreker	35
Lisa verstopt zich	38
Spioneren	40
Geen bewijs	42
Papa helpt	44
Een camera	46
Lenen of stelen ?	49
Bewijs ?	51
De directeur	53
Ander bewijs	56
Geheimpjes	58
Lisa mag mee	60
Taxi	62
Een verrassing	65
Op reis	67

Een nieuw huis.

'Uit de weg!' roept een verhuizer.
Hij draagt een zware doos.
Lisa gaat snel opzij.
'Aan de kant!' roept een ander.
Lisa staat tegen de muur.
Ze doet een stap naar links.
'Pas op!'
Te laat.
Een vaas valt om.
De vaas ligt in honderd stukjes.
'Lisa, kijk toch uit', roept haar vader.
'Ga maar naar boven'.
Lisa gaat naar haar kamer.
Haar nieuwe kamer. In het nieuwe huis.
Ze kijkt rond. Het is nog helemaal leeg.
Alleen haar bed staat er.
'Leuke kamer', zegt ze. 'Echt gezellig'.
Ze zucht.
De tranen staan in haar ogen.
Ze mist haar oude kamer nu al.
En haar vriendinnen ook.
Lisa kijkt uit het raam.
Daar ziet ze het tehuis voor oude mensen.
Uit het andere raam ziet ze koeien.
'Boeh', roept ze naar de koeien.

Lisa begint zacht te huilen.
Ze was liever in de stad blijven wonen.
Dit is een stom klein dorp.
Ze kent hier niemand.
En niemand kent haar.

Het Eindpunt.

De volgende morgen wordt Lisa wakker.

Ze kijkt rond in haar nieuwe kamer.

De ene muur is paars.

De andere is roze.

De kamer staat nog vol met dozen.

Die moet Lisa nog uitpakken.

‘Lisa. Opstaan!’ roept haar moeder.

Lisa gaat naar beneden.

Ook hier staan veel dozen.

‘Wat een troep, hè?’ zegt haar moeder.

Lisa zegt niets.

‘We gaan zo even naar oma, Lisa’.

‘Moet dat?’

‘Ja, dat vindt oma leuk.

Het is hier aan de overkant’.

De oma van Lisa woont in het dorp.

Daarom zijn ze verhuisd.

Om dichtbij oma te wonen.

Oma woont tegenover het huis van Lisa.

In het huis voor oude mensen.

Lisa kan het uit haar raam zien.

‘Kom, we gaan’.

Lisa steekt de straat over.

Samen met haar mama en papa.

Boven de ingang staat “Het Eindpunt” op een bord.

'Zeker het eindpunt van de tram', zegt Lisa.

'Hier rijdt geen tram. Het is geen grote stad', zegt papa.

'Het is de naam van het huis', weet papa.

'Wat een rare naam', zegt Lisa.

Dat vindt papa ook.

Voor de ingang zitten een paar mensen.

Allemaal oude mensen.

Ze zitten op bankjes.

Maar sommigen zitten in een rolstoel.

Lisa loopt erlangs.

'Het Eindpunt', roept ze hard.

'Allemaal uitstappen!'

Een ongelukje.

Lisa en haar papa en mama lopen naar binnen.

In de hal zien ze een mevrouw.

‘Waar moet u naar toe?’ vraagt ze.

‘Naar mevrouw Maas.

Kamer honderd-twaalf’, zegt mama.

‘Eerste verdieping’, zegt de mevrouw.

‘Met de lift of met de trap’, vraagt papa.

‘Met de lift!’ roept Lisa.

‘Mag ik drukken?’

Ze moeten even wachten.

Lisa staat met haar neus tegen de deur aan.

Ze kijkt of de lift al komt.

‘Het stinkt hier’, zegt Lisa.

‘Het stinkt naar pies’.

‘Lisa!’ zegt haar mama boos.

‘Gedraag je!’

Daar is de lift.

Langzaam gaat de deur van de lift open.

Er staat een oude man in.

Met een wandelstok.

Hij lacht naar Lisa.

Lisa ziet een donkere plek op zijn broek.

En bij zijn schoenen ligt een plasje.

De vloer is helemaal nat.

‘Een ongelukje’, zegt de man vrolijk.

Hij tikt met zijn schoen in de plas.

Het spat omhoog.

'Gatver!' roept Lisa uit.

Ze knijpt haar neus dicht en draait zich om.

'Ik neem de trap wel'.

'Ik ook', zegt haar papa.

Als ze boven zijn, proesten ze van het lachen.

Oma Maas.

Mama komt de lift uit.

Lisa en papa lachen nog steeds.

'Lekker luchtje, schat', zegt papa.

Mama kijkt boos.

Ze loopt gelijk de gang in.

'Stelletje kleuters', zegt ze.

'Hier is het, nummer honderd-twaalf'.

Mama doet de deur open.

'Hallo oma', roept mama.

Lisa verstopt zich een beetje achter papa.

Ze gluurt om hem heen.

Ze vindt het best wel eng.

Lisa heeft oma wel eens gezien.

Maar dat is al lang geleden.

'Wie is daar?' hoort ze iemand zeggen.

De stem kraakt een beetje.

Ze gaan naar binnen.

Het is een kleine kamer met een tafel in het midden.

Er staan ook nog twee grote luie stoelen.

En een grote televisie.

Lisa geeft haar oma drie zoenen.

Oma prikt bij het zoenen.

Lisa ziet een paar haartjes op oma's wangen.

'Dag Lisa, wat leuk dat je er bent', zegt oma.

'En wat fijn dat je hier komt wonen.

Dan kan ik je vaker zien'.

Lisa wil wat zeggen, maar ze kan het niet.

Ineens moet ze aan haar vriendinnen denken.

Lisa voelt tranen opkomen.

Ze wil weg lopen.

Maar dat durft ze niet.

Broeder Bas.

Mama en papa zitten met oma aan de tafel.

Ze drinken koffie en ze praten.

Lisa zit in een grote luie stoel.

Er wordt op oma's deur geklopt.

Er komt een man binnen.

'Goedemorgen, mevrouw Maas', zegt hij vrolijk.

'ik kom even kijken hoe het met u is'.

Hij geeft papa en mama een hand.

Hij is de broeder. Hij zegt dat hij Bas heet.

'Broeder Bas dus', zegt oma.

De man heeft een witte jas aan.

Lisa krijgt ook een hand.

'En jij bent Lisa", zegt Broeder Bas.

Lisa kijkt verbaasd.

'Hoe weet u dat?' vraagt Lisa.

'Dat heeft jouw oma verteld', zegt hij lachend.

'U moet uw medicijnen nog nemen', zegt Broeder Bas.

Hij geeft oma een glaasje water.

En wel drie pillen.

Daarna gaat Broeder Bas weer weg.

'Dat is de aardigste broeder van het huis', zegt oma.

'Hij maakt altijd een praatje.

En hij is altijd vrolijk'.

Een draaistoel.

Lisa beweegt in de grote luie stoel.

Het is een draaistoel.

Als ze goed afzet, kan ze precies een rondje draaien.

Lisa kijkt door het raam naar buiten.

Ze kan haar eigen huis zien.

En haar eigen raam!

Dat is leuk.

Lisa draait weer door met de stoel.

Ze draait rondje na rondje.

Ze gaat ook steeds harder.

‘Lisa, niet zo hard’, zegt haar mama.

‘Ik ga helemaal niet hard’, zegt Lisa.

En ze geeft nog een extra zet.

Oei! Iets te hard.

De stoel valt om. Lisa valt ook.

En de stoel valt bovenop Lisa.

‘Au!’ roept Lisa hard.

‘Voorzichtig met de stoel’, roept papa.

Papa moppert.

‘Straks maak je de stoel stuk’, zegt hij.

Lisa voelt aan haar hoofd.

Daar kwam de stoel tegenaan.

‘Nee hoor, geen bloed’, zegt Lisa.

Maar niemand reageert.

Lisa wil eigenlijk huilen, maar dat durft ze niet.
Ze is bang dat papa nog bozer wordt.

Lisa zit weer in de stoel.
Haar hoofd doet pijn.
Ze voelt nog eens aan haar hoofd.
Dan ziet ze een deur naast de televisie.
Lisa loopt er naar toe.
Er is nog een kamertje.
Daar staat het bed van oma.
Op het bed ligt een grote onderbroek.
Lisa pakt de onderbroek.
Ze doet hem op haar hoofd.
Als een koksmuts.
Maar de onderbroek is veel te groot.
Hij zakt over haar ogen.

Dan hoort ze haar vader roepen.
'Kom Lisa, we gaan'.
Hij komt naar de slaapkamer.
Snel stopt ze de onderbroek onder haar bloes.
'Kom je morgen weer?' vraagt oma aan Lisa.
'Dan krijg je een koekje'.
Oma knuffelt Lisa.
Ze prikt weer.
Lisa kijkt naar haar eigen bloes.
De onderbroek zit er nog onder.
'Dat is goed', zegt Lisa.
'Tot morgen'.

Wie is Lisa ?

'Lisa, binnen komen! Het is al half elf'.

'Moet dat?'

'Ja dat moet', zegt mama.

'Je zou naar oma gaan. En je moet ook nog wat eten.'

Lisa komt uit de tuin naar binnen.

'Hier, neem een vers broodje.

Ik heb lekkere koekjes gekocht.

Die kan je meenemen naar oma.'

Even later loopt Lisa naar de overkant.

Met een zak met koekjes.

Bij de ingang zitten de oude mensen weer.

Lisa ziet 'Het Eindpunt' boven de deur staan.

Net als gisteren roept Lisa: 'Het Eindpunt, allemaal uitstappen!'

Een oude meneer in een rolstoel roept haar na.

'Allemaal uitstappen!'

Een andere man moet erom lachen.

Lisa wacht niet op de lift.

Ze neemt gelijk de trap.

Ze ziet Broeder Bas lopen.

Hij zwaait naar Lisa.

'Doe de groeten aan je oma', zegt hij.

Bij nummer honderd-twaalf blijft Lisa staan.

Ze hoort de televisie door de deur heen.

Zo hard staat die.

Lisa belt aan, maar er wordt niet open gedaan.

Ze duwt de knop van de deur naar beneden.

De deur zwaait open.

Lisa ziet oma zitten in een grote luie stoel.

Oma slaapt.

Ze snurkt zachtjes.

Haar mond hangt een beetje open.

Het gebit van oma valt er bijna uit.

Lisa moet erom lachen.

Lisa sluipt op haar tenen naar binnen.

Ze gaat bij de tafel zitten.

De zak met koekjes legt ze op tafel.
Op de televisie is een spelletje bezig.
Door het raam ziet Lisa haar moeder bij het huis.
Lisa zwaait, maar mama ziet haar niet.

Lisa zet de televisie wat zachter.
Dan schrikt oma wakker.
Ze gaat snel overeind zitten.
'Wat is er? Wat is er?' roept oma.
Nu valt haar gebit er helemaal uit.
Op de grond.
Ze kijkt Lisa met grote ogen aan.
Lisa wordt er bang van.

'Wie ben jij? Wat doe jij hier?' roept oma met een rood hoofd.
Ze is boos.
'Maar oma, ik ben het. Lisa'.
'Ga weg jij. Schiet op. Wegwezen', roept oma boos.
Lisa rent zo snel als ze kan de deur uit.
'Ophoepelen', hoort ze oma nog krijsen.

Als ze de gang oprent, loopt ze tegen een man aan.
Een man met een hond.
De hond van de man begint hard te blaffen.
Wat een eng beest.
Lisa rent de trap af en naar buiten.
Langs de oude man in de rolstoel.
Die kijkt lachend naar haar.
Dan roept hij Lisa na: 'Allemaal uitstappen!'

In de war.

Thuis vertelt Lisa alles aan mama.
Lisa is erg geschrokken.
Mama troost haar.
Samen drinken ze een kopje thee.
Mama legt uit dat oma soms dingen vergeet.
Omdat ze al oud is.
En soms is oma wat in de war.
Dan haalt ze dingen door elkaar.
Soms herkent ze mensen niet.
Zelfs haar eigen dochter niet.
Daarom wil mama dichterbij wonen.
Om voor oma te kunnen zorgen.
Voorals als ze nog meer in de war raakt.

Ineens vindt Lisa het niet meer eng.
Ze vindt het zielig voor oma.
Oma was erg geschrokken van Lisa.
Oma dacht misschien wel dat Lisa een dief was.

Even later gaat de telefoon.
Mama neemt op.
Als ze ophangt zegt mama:
'Dat was oma. Ze snapte er niets van.
De koekjes waren er wel, maar Lisa niet.'
Samen met mama gaat Lisa toch nog even naar oma.
Ze lopen de deur uit.
Aan de overkant zien ze oma al.

Ze zit voor het raam.

Dan ziet oma hen. Ze lacht.

Oma zwaait naar Lisa.

Gelukkig maar.

Oma komt op bezoek.

Lisa is op haar kamer.
De dozen zijn gelukkig allemaal weg.
Al haar spulletjes hebben een plekje.
Haar kamer is heel gezellig geworden.

Vandaag ruimt ze alles netjes op.
Want oma komt op bezoek.
Voor de eerste keer in het nieuwe huis.
Ze heeft het huis nog niet gezien.
En de kamer van Lisa ook nog niet.

Lisa kijkt uit het raam.
Daar komt oma al aangelopen.
Ze loopt best snel voor een oma, vindt Lisa.
Dan hoort Lisa de bel.
Ze rent naar beneden.
Mama wil de deur opendoen.
Maar Lisa is haar voor.
'Hallo oma!' roept Lisa.

Oma vindt het een mooi huis.
En de kamer van Lisa vindt ze het mooiste.
In de kamer drinken ze thee.
Papa is er ook.
Oma heeft lekkere koekjes bij zich.
Lisa heeft er al twee op.

‘Dat is wel genoeg’, vindt mama.
‘Maar papa heeft er al drie op’, zegt Lisa.
‘Ja, maar papa is groot’, zegt mama.
‘Ja natuurlijk, omdat hij meer koekjes krijgt’, zegt Lisa.
‘Zo haal ik hem nooit in’, moppert Lisa.

Mama loopt naar de keuken.
Oma pakt nog een koekje.
Ze geeft het snel aan Lisa.
Maar mama ziet het.
Mama wordt een beetje boos op oma.
‘Oma, ik zeg net dat twee koekjes genoeg is’, zegt mama.
‘Ach ja, soms ben ik een beetje doof’, zegt oma.
Oma geeft Lisa een knipoog.

Dan vertelt oma over haar kamer.
Dat er steeds dingen weg zijn.
Ze denkt dat er een dief is.
Mama begint te lachen.
‘Ik denk dat je je vergist’, zegt mama.
‘Ik vergis me niet’, zegt oma.
‘Misschien was je even in de war’, zegt mama.
‘Ik ben niet in de war’, zegt oma boos.
Het is even stil.

‘Er zijn echt dingen weg’, zegt oma.
‘Dat zal wel meevallen’, zegt mama.
‘Deze week nog een onderbroek’, zegt oma.
Nu moet mama weer lachen.

'Wie steelt nou jouw onderbroek?
Je bent echt in de war', lacht mama.
Oma zegt niets meer.

Lisa moet aan de onderbroek van oma denken.
Die ligt verstopt onder haar bed.
Zij heeft hem meegenomen.
Maar dat kan ze nu niet zeggen.
Ze krijgt het er warm van.

Als oma weg is, moet mama er nog om lachen.

Samen met papa.

'Wat een onzin', zegt mama.

'Ze is steeds meer in de war', zegt papa.

'Ze wordt oud', zegt mama.

Mama zegt dat ze morgen bij oma gaat zoeken.

'Die onderbroek ligt vast in haar kast', zegt mama.

Papa schudt zijn hoofd.

'Misschien heeft ze hem wel aan!' lacht papa.

Toch een dief ?

Lisa woont nu een paar weken in haar nieuwe huis.

Lisa is graag bij haar oma.

En oma vindt het leuk als Lisa er is.

Lisa gaat er vaak naar toe.

Soms met mama, maar meestal alleen.

Dan kletst ze wat met oma.

Oma praat het liefst over vroeger.

Over haar mama en hoe het thuis was.

Oma had wel elf broers en zussen.

Maar vandaag praat oma niet over vroeger.

Ze heeft de deur goed dicht gedaan.

En ze fluistert tegen Lisa.

‘Dit is geheim, Lisa’, zegt oma.

‘Je mag het tegen niemand zeggen.

Ook niet tegen je papa en mama.

Die denken dat ik het verzin.

Of dat ik in de war ben, omdat ik oud ben’.

Lisa houdt wel van geheimpjes.

Ze buigt voorover naar oma.

‘Ik zal niets verklappen’, zegt Lisa.

‘Goed dan’, fluistert oma. ‘Er woont hier een dief’.

Lisa kijkt naar haar oma.

Dan kijkt ze naar de grond.

Had ze die onderbroek maar nooit meegenomen.

Lisa schaamt zich.

Ze moet het aan oma vertellen.

‘Oma.....die onderbroek.....’, begint Lisa.

Oma schudt haar hoofd.

‘Het gaat niet over die onderbroek’, zegt oma.

‘Waarover gaat het dan?’ vraagt Lisa.

Oma loopt naar de deur.

Ze luistert of ze iets hoort.

‘Waarover gaat het dan?’ vraagt Lisa nog een keer.

‘Straks’, fluistert oma.

‘Wat is er gestolen?’ vraagt Lisa.

‘Een jas? Of een schilderij?’

Oma schudt weer haar hoofd.

‘Wat dan?’

Lisa wil het nu weten.

Oma aarzelt even.

Dan zegt ze iets.

Maar Lisa kan het niet horen.

Zo zacht fluistert oma.

Oma zegt het nog eens.

‘Geld.....mijn geld’.

Lisa kan het bijna niet geloven.

‘Maar wie doet dat dan?’ vraagt Lisa zachtjes.

Oma schudt haar hoofd.

‘Dat weet ik niet’.

Lisa is helemaal opgewonden.

‘Een dief? Hier in huis?’, roept Lisa.

‘Ssssttt...., anders horen ze je’.

‘Je moet weten dat ik heel rijk ben’, vertelt oma.

‘En nu wil iemand mijn geld stelen.’

Lisa kijkt verbaasd.

Ze gelooft niet dat oma heel rijk is.

Dat heeft Lisa nog nooit gemerkt.

Oma heeft alleen maar oude spulletjes staan.

In één van de luie stoelen zit zelfs een gat.

Zou oma weer in de war zijn?

Lisa weet niet wat ze moet denken.

Als Lisa naar huis gaat, zegt oma:

‘Niet tegen papa en mama zeggen hoor.

Dat ik zo rijk ben.

Ze geloven het toch niet’.

‘Ik zal niets zeggen, oma’.

Als Lisa de gang inloopt, roept oma:

‘En ik ben niet in de war’.

Aan het eind van de gang staat de man met de hond er weer.

De hond gromt vals.

Lisa kan zijn scherpe tanden zien.

Lisa vindt het een griezel.

De man ziet dat Lisa bang is.

Hij lacht Lisa uit.

Wat een engerd!

Lisa zegt niets.

Lisa loopt naar huis.

Papa werkt in de tuin.

Hij spit de grond om met een grote schep.

Lisa ziet een worm door de aarde kruipen.

Hij kronkelt.

‘Hoe was het bij oma?’ vraagt papa.

‘Goed hoor’, zegt Lisa.

‘Heeft oma nog gekke dingen gezegd?’ vraagt papa.

Lisa schrikt.

‘Nee hoor, hoezo?’ vraagt Lisa.

‘Omdat ze af en toe niet goed weet wat ze doet’, zegt papa.

Papa graaft weer verder.

‘Ik moet er zo om lachen, als oma zo raar doet’, zegt hij.

Lisa is even stil.

Dan vraagt ze: ‘Pap, zijn wij rijk?’

‘We zijn gezond en dan ben je rijk’, zegt papa.

‘Nee dat bedoel ik niet.

Ik bedoel of we veel geld hebben’, zegt Lisa.

‘We hebben niet veel geld.

Maar we hebben genoeg’, zegt papa.

‘En oma? Heeft oma veel geld?’ vraagt Lisa.

‘Oma veel geld?’

Daar moet papa hard om lachen.

‘Nee, oma heeft zelfs helemaal geen geld’, zegt papa.

'Dus oma is niet rijk?' vraagt Lisa.

'Nee, oma is niet rijk. Nooit geweest ook.

Waarom vraag je dat allemaal?' wil papa weten.

'Gewoon zomaar', zegt Lisa.

Lisa weet niet wat ze denken moet.

Was oma toch weer in de war?

Lisa gaat naar binnen.

Papa graaft verder.

'Als ik een schat vind, roep ik je wel', roept papa.

Helemaal nat.

Het regent.

Lisa kijkt naar buiten.

Lisa ziet de koeien in de regen staan.

De koeien bewegen niet.

Ze staan doodstil in de regen.

Of ze in slaap gevallen zijn.

Lisa kijkt door het andere raam.

Ze ziet het huis van oma.

De regen slaat tegen het raam.

Het regent hard.

Bij de ingang zit de oude man.

Hij zit doodstil.

In zijn rolstoel in de regen.

Lisa rent naar beneden.

'Mam, ik ben naar oma', roept Lisa.

Mama hoort haar niet.

Lisa rent naar buiten.

Ze doet niet eens de deur achter zich dicht.

Ze rent naar het huis waar oma woont.

Voor de deur zit de oude meneer.

Hij slaapt en hij is kletsnat.

De druppels hangen aan zijn neus.

Lisa is zelf ook nat.

Maar niet zo nat als de oude meneer.

Ze duwt snel de rolstoel naar binnen.

De oude meneer wordt wakker.

Hij praat in zichzelf.

Hij lacht als hij Lisa ziet.

‘Hè, hè, allemaal uitstappen’, mompelt hij.

De oude meneer veegt de druppels van zijn gezicht.

‘Hè, hè, maar ik blijf nog even zitten’, zegt hij dan.

Broeder Bas helpt.

Lisa loopt naar boven.

Naar de kamer van oma.

De deur van oma's kamer staat open.

Oma zit aan de tafel.

Samen met Broeder Bas.

Lisa hoort ze praten.

Ze praten over geld.

Lisa blijft op de gang staan luisteren.

'Dat is heel veel geld', zegt Broeder Bas.

Oma praat heel zacht.

Lisa kan niet horen wat ze zegt.

'En niemand die het weet?' vraagt Broeder Bas.

'Helemaal niemand', zegt oma.

Dan praten ze weer zachter.

Lisa probeert te luisteren.

Ze houdt haar adem in.

'Natuurlijk wil ik u helpen', zegt Broeder Bas tegen oma.

'Maar het blijft geheim', zegt oma.

Broeder Bas en oma praten nu nog zachter.

Lisa kan het niet verstaan.

Opeens hoort Lisa geblaf.

Aan het eind van de gang ziet Lisa de enge hond.

Hij komt naar haar toe.

Lisa durft niet meer op de gang te blijven staan.

Lisa gaat naar binnen bij oma.
Ze doet gauw de deur dicht.
Net op tijd.
Lisa hoort de hond voor de deur blaffen.

‘Hallo Lisa’, zegt oma.
Broeder Bas staat gelijk op.
Het lijkt wel of hij schrikt.
‘Dag Lisa, ik ga snel weer aan het werk’, zegt Broeder Bas.
Hij loopt naar de deur.
‘Ik kom morgen weer langs’, zegt Broeder Bas tegen oma.

‘Wat een aardige man is dat’, zegt oma.
‘Ja zeker’, zegt Lisa.
‘Hij is de enige die ik echt kan vertrouwen’, zegt oma.

Maar Lisa heeft een vreemd gevoel.

Geld kwijt.

‘Ga zitten, Lisa’, zegt oma.

Lisa gaat in de draaistoel zitten.

Daar zit ze het liefst.

‘Het is goed dat je er bent’, zegt oma.

Het klinkt ernstig.

‘Weet je nog dat ik vertelde over een dief?’ vraagt oma.

Lisa knikt.

Natuurlijk weet ze dat nog.

Oma kijkt even naar de deur.

Dan fluistert ze.

‘Er is geld gestolen. Vanmorgen.

Uit mijn portemonnee’, zegt oma.

‘Echt waar?’ vraagt Lisa.

Oma knikt.

‘Twintig euro’, zegt oma.

Lisa kijkt om zich heen.
Ze kijkt in de slaapkamer.
Er is niets te zien.
'Ik was beneden koffie drinken', zegt oma.
'Toen ik terug kwam was het weg'.
'Wie kan het gedaan hebben?' vraagt Lisa.
'Ik weet het echt niet', zegt oma.
Op de gang hoort ze de hond weer blaffen.

Lisa denkt na.
'Misschien weet ik het wel', zegt Lisa.

Lisa loopt naar de deur.
Ze luistert, maar hoort niets.
Zachtjes doet ze de deur open.
Lisa kijkt de gang in.
Aan het eind van de gang loopt de man met de hond.
Ze gaan weg.
Lisa hoort de hond grommen.

Een inbreker.

Lisa heeft ineens haast.

Ze loopt even terug naar oma.

‘Dag oma, ik ben even weg’, zegt Lisa.

Oma kijkt verbaasd.

‘Ga je alweer weg?’ vraagt oma.

‘Ja, ik ga iets doen’, zegt Lisa.

‘Kom je straks weer?’ vraagt oma.

‘Ja, tot straks’, roept Lisa.

Lisa loopt snel de gang in.

In de gang blijft Lisa staan.

Ze kijkt om zich heen.

Er is niemand te zien.

Dan loopt Lisa verder.

Naar de kamer van de man met de hond.

Kamer 107.

Weer kijkt Lisa om zich heen.

Ze voelt aan de knop van de deur.

De deur gaat open.

Lisa glipt de kamer binnen.

Ze doet zachtjes de deur weer dicht.

Haar hart bonst in haar keel.

Het stinkt in de kamer.

Lisa kan de hond ruiken.

Er staan vieze borden op tafel.

Het is nogal donker in de kamer.
De gordijnen zijn dicht.
Lisa vindt het griezelig.
Net zo griezelig als de man met de hond.

Lisa kijkt rond.
Misschien ligt hier het geld van oma.
Waar moet ze zoeken?
Er staat een grote kast.
Lisa doet een la open.
Er liggen sokken in de la.
Bovenop ligt een sok met een gat erin.

Dan hoort ze de hond weer blaffen.
Vlakbij, in de gang.
Ze komen terug.
Lisa raakt in paniek.
Waar moet ze heen?
Er is maar één deur.
En die gaat nu open.

Snel kruipt Lisa in de kast.
Ze doet het deurtje achter zich dicht.
Er is weinig ruimte.
Er liggen allemaal schoenen in de kast.
Lisa ligt er bovenop.
Ze zit helemaal klem.
De schoenen ruiken vies.

De enge hond begint hard te blaffen.
Hij staat voor de kast waar Lisa in zit.
Lisa is heel erg bang.
Ze houdt haar adem in.
Het zweet staat in haar handen.
Met haar ene hand houdt Lisa de kast dicht.
De hond blijft maar blaffen.

‘Hou je kop’, schreeuwt de man tegen de hond.
De hond luistert niet naar de man.
De hond jankt steeds harder.
‘Meekomen’, roept de man.
Lisa hoort dat ze weg gaan.
Dan hoort ze de deur dichtgaan.

Lisa wacht nog even tot het helemaal stil is.
Dan klimt ze snel uit de kast.
Ze rent naar oma.
Bij oma moet Lisa huilen van de schrik.
Ze trilt helemaal.
En ze vertelt alles aan oma.

Lisa verstopt zich.

De volgende dag is Lisa vroeg wakker.

Ze heeft een plan.

Ze wil de dief betrappen.

Lisa kleedt zich snel aan.

Tanden poetsen doet ze straks wel.

Even gauw een boterham.

En dan naar oma.

Lisa loopt de trap op naar boven.

Boven aan de trap blijft ze even staan.

Ze kijkt de gang in.

Gelukkig is de hond er niet.

Maar ze ziet wel de deur van oma opengaan.

Lisa gluurt om het hoekje.

Broeder Bas komt naar buiten.

Lisa ziet dat hij iets in zijn hand heeft.

Ze verstopt zich tussen de planten.

Broeder Bas loopt vlak langs haar.

Hij loopt de trap af.

In zijn hand heeft hij een briefje van twintig euro.

Hij stopt het in zijn zak.

Snel loopt Lisa naar de kamer van oma.

'Hallo Lisa, wat ben jij vroeg', zegt oma.

Lisa hijgt van opwinding.

'Ik zag net Broeder Bas.....', begint Lisa.

‘Zo’n lieve man’, zegt oma. ‘En zo eerlijk’.
Lisa weet niet goed hoe ze het moet vertellen.
‘Maar oma.....’, zegt Lisa. ‘weet u dat wel zeker?’
‘Ja dat weet ik zeker.
Broeder Bas zou nooit iets verkeerd doen’, zegt oma.
Lisa zegt niets meer.
Oma zou haar toch niet geloven.

‘Ga je mee koffie drinken?’ vraagt oma.
‘Ik wil liever hier blijven’, zegt Lisa.
‘Ook goed hoor’, zegt oma.
Oma gaat de deur uit.
De portemonnee van oma ligt op de tafel.
Ze maakt het de dief wel erg makkelijk.

Lisa zoekt een goede plek om zichzelf te verstoppen.
Misschien komt de dief weer.
Dan kan Lisa zien wie het is.
Lisa gaat de slaapkamer in.
Ze verstopt zich onder het bed.

Spioneren.

Lisa ligt onder het bed.

De deken hangt tot op de grond.

Niemand kan haar zien.

Ze ligt al tien minuten te wachten.

Er gebeurt niets.

Lisa tilt de deken op en kijkt.

Ze ziet de draaistoel en de poten van de tafel.

Er ligt stof onder het bed.

Het kriebelt in de neus van Lisa.

Lisa moet ervan niezen.

Ze probeert het tegen te houden.

Maar dat lukt niet.

Het is maar goed dat er geen dief in de kamer is.

Anders was Lisa verraden.

Dan hoort Lisa de deur opengaan.

Heel zachtjes.

Is het oma of is het de dief?

Lisa hoort een mannenstem.

Hij praat in zichzelf.

Dat moet de dief zijn.

Voorzichtig tilt ze de deken op.

Er staat iemand bij de tafel.

Hij heeft de portemonnee van oma in zijn hand.

Maar Lisa kan niet zien wie het is.

Hij staat met zijn rug naar haar toe.

‘Zo, daar zijn we weer’, zegt de mannenstem.

Die stem heeft Lisa vaker gehoord.

Ze kent die stem.

Maar wie is het?

Van wie is die stem?

De man loopt de kamer uit.

Lisa hoort de deur weer dicht gaan.

Lisa kruipt onder het bed vandaan.

Opeens herkent Lisa de stem.

Ze weet van wie die stem is.

Ze schrikt ervan.

Het is de stem van Broeder Bas.

Geen bewijs.

Lisa gaat op het bed zitten.
Dus Broeder Bas is de dief.
Arme oma.
Ze vertrouwt Broeder Bas helemaal.
Lisa vindt het heel erg voor oma.
Maar ze moet het aan oma vertellen.
Het kan niet anders.

Daar komt oma al aan.
'Hallo Lisa, ben je er nog', zegt oma.
'Ja oma. En ik weet wie uw geld steelt', zegt Lisa.
'Echt waar.....hoe weet jij dat?' vraagt oma.
'Ik heb me verstoppt toen u ging koffie drinken'.
'Maar wie doet zoiets?' wil oma weten.
'Het is Broeder Bas. Hij is de dief', zegt Lisa.
Oma gaat op haar stoel zitten.
Ze kijkt heel erg verbaasd.
'Nee, dat kan niet', zegt oma.
Ze klinkt heel zeker.
'Maar ik heb het zelf gezien', zegt Lisa.
'Toch geloof ik het niet', zegt oma.
Oma pakt haar portemonnee.
Ze maakt hem open en haalt er twintig euro uit.
'Zie je wel. Er is geen geld weg', zegt oma.
'Weet u dat zeker?' vraagt Lisa.
'Ja heel zeker.

Er is niets gestolen', zegt oma.

'Maar ik heb het toch gezien?' roept Lisa.

'Dat is geen bewijs', zegt oma.

Lisa weet niet wat ze moet denken.

Is er geld weg of niet?

Heeft Broeder Bas dat gedaan of niet?

Beschermt oma Broeder Bas of niet?

Is oma in de war of niet?

En wat is 'geen bewijs'?

Lisa snapt er niets meer van.

Papa helpt.

‘Pap, wat is ‘geen bewijs?’ vraagt Lisa.

Papa legt zijn krant neer.

Hij kijkt Lisa aan.

‘Dat is een lastige vraag’, zegt papa.

Lisa knikt.

Papa denkt na.

Even later zegt hij:

‘In deze trommel zitten tien koekjes.

Wij mogen geen koekjes van mama.

Stel dat jij er stiekem één uitpakt.

En ik zie dat jij dat doet.

En ik zeg dat tegen mama.

Dan kan mama zeggen: ‘Dat is geen bewijs’.

Want ik kan jokken.

Misschien heb ik dat koekje zelf gepakt.

En wil ik jou de schuld geven’.

‘Dat is gemeen’, roept Lisa.

‘Maar als ik gefilmd heb, dat jij het koekje pakt.

Dan is het wel bewijs.

Want dan weet mama zeker dat jij het gepakt hebt’, legt papa uit.

Lisa denkt na.

‘Dus je moet laten zien wat er gebeurd is?’, vraagt Lisa.

Papa knikt.

‘Dat noemen we bewijs’, zegt papa.

'Ik weet genoeg', zegt Lisa.

Ze pakt een koekje uit de trommel.

En nog een.

'Je hebt lekker geen bewijs!' zegt Lisa tegen papa.

'Wegwezen jij', roept papa lachend.

Lisa rent gauw de kamer uit.

Een camera.

Lisa rent de trap op.
Met twee treden tegelijk.
Helemaal naar de zolder.
Op de zolder staan verhuisdozen.
Die zijn nog niet uitgepakt.
Daar staat de doos die ze zoekt.
Er staat 'camera' op.
Lisa haalt de camera van papa uit de doos.
Ze neemt hem mee.

Lisa gaat naar het huis van oma.
Met de camera.
Ze gaat de kamer van oma binnen.
Oma is niet te zien.
'Wie is daar?' hoort ze oma roepen.
'Ik ben het, Lisa', roept Lisa terug.
'Ga maar naar binnen. Ik ben even op de wc', roept oma.

Dat komt goed uit.
Lisa loopt naar de kast in de kamer.
Ze schuift een paar boeken opzij.
Dan pakt Lisa de camera en zet hem in de kast.
Lisa hoort de wc doortrekken.
Opschieten!
Ze zet de camera aan.
Het lampje brandt.
De batterij werkt gelukkig.

De camera doet het.
Zo kan Lisa alles filmen.
Laat Broeder Bas maar komen.
Straks heeft Lisa het bewijs dat hij de dief is.

Oma komt de kamer binnen.
'Hallo', zegt oma.
Dan hoort Lisa een geluid in de slaapkamer.
'Hallo', zegt een krakende stem.
Is er nog iemand in de kamer?
'Je hoeft niet te schrikken, hoor', zegt oma.
'Wie is dat?' vraagt Lisa.

‘Het is Lorre maar’, zegt oma.
‘Lorre.....?’
‘De papegaai van de buurvrouw’, zegt oma.
Lisa kijkt in de slaapkamer.
Er staat een kooi met een groene papegaai.
‘Lorre...’, zegt hij nog een keer.
Maar Lisa denkt alweer aan de camera.
En aan haar plan.

‘Kom oma, naar de koffie-kamer’, zegt Lisa.
Lisa pakt haar bij de arm.
Ze lopen samen de gang in.
De man met de hond komt ook net zijn kamer uit.
‘Doorlopen oma’, zegt Lisa.
Bij de trap komen ze Broeder Bas tegen.
‘Gaan jullie koffie drinken?’ vraagt hij.
‘Ja’, zegt oma, ‘samen met Lisa’.
‘En we blijven heel lang weg’, zegt Lisa.
Dan hoort ze een vals gegrom achter zich.
Lisa schrikt.
Ze draait zich om en ziet de enge hond.
Lisa trekt oma met zich mee.
‘Kom oma, opschieten’, zegt Lisa.

Lenen of stelen ?

Lisa heeft limonade.

Oma drinkt koffie.

Lisa heeft haar glas al leeg.

Ze wil snel weer terug naar oma's kamer.

Ze wil kijken of er iets gefilmd is.

Of er al bewijs is.

Lisa kijkt naar oma.

Maar oma heeft geen haast.

Oma sopt een koekje in haar koffie.

Lisa kijkt rond.

Er zijn veel mensen in de koffie-kamer.

Misschien wel dertig.

Maar het is heel stil.

Niemand zegt iets.

Soms hoor je het tikken van een lepeltje.

Af en toe slurpt iemand.

Verder is het stil.

Het lijkt wel een wachtkamer.

Oma kijkt naar Lisa.

'We gaan een bootreisje maken', zegt oma tegen Lisa.

'Met alle mensen uit het huis'.

Oma kijkt er niet vrolijk bij.

'Dat is toch leuk', zegt Lisa.

Oma schudt haar hoofd.

'Een week lang met alleen maar oude mensen', moppert oma.

‘Ik vind er niks aan’, zegt ze.

‘Help, help!’ hoort Lisa plotseling.

Een oude mevrouw komt de koffie-kamer binnen.

Ze is in paniek.

‘Mijn papegaai is weg’, roept de oude mevrouw.

Lisa kijkt naar de mevrouw.

‘Het is een groene papegaai.

En zijn kooi is ook weg’, zegt de mevrouw.

Dan kijkt Lisa naar oma.

‘Oma....?’ vraagt Lisa.

Oma roert in haar koffie.

Ze doet of ze niets hoort.

‘Ik weet waar uw papegaai is’, zegt Lisa.

De oude mevrouw is erg blij.

‘U krijgt hem straks terug’.

‘Ik heb hem zo gemist’, zegt de mevrouw.

Dan lopen oma en Lisa naar oma’s kamer.

‘U heeft haar papegaai meegenomen’, zegt Lisa tegen oma.

‘Oma, dat is stelen!’ fluistert Lisa.

Oma haalt haar schouders op.

‘Ik heb hem alleen maar even geleend’, zegt oma.

Bewijs ?

In oma's kamer pakt Lisa de camera uit de kast.

Ze kan niet wachten.

Is Broeder Bas de dief?

Is er bewijs?

Of toch niet?

Lisa spoelt de film terug.

Dan drukt ze op de startknop.

Op het scherm ziet Lisa de tafel.

Met de portemonnee.

Lisa kijkt nu al een paar minuten naar het scherm.

Er gebeurt niets.

Wat duurt dat lang.

'Wat doe je?' vraagt oma.

'O niets, ik kijk even', zegt Lisa.

Dan ziet ze iemand op het scherm.

Lisa kijkt met grote ogen.

Een hand pakt de portemonnee.

De hand gaat in de broekzak.

Dan weer in de portemonnee.

Lisa ziet een briefje van twintig euro.

'Zie je wel', zegt Lisa.

De portemonnee wordt weer op tafel gelegd.

Lisa ziet het gezicht van Broeder Bas.

Heel duidelijk.

'Ha!' roept Lisa, 'bewijs'.

'Wat zeg je?' vraagt oma.

'Ik weet wie de dief is', zegt Lisa.

'Echt waar? Wat ben je toch knap', zegt oma.

'En ik heb bewijs!' roept Lisa blij.

'Mooi zo', zegt oma.

'Het is Broeder Bas', zegt Lisa.

Oma schrikt.

'Dat kan niet', zegt oma.

'Maar het staat op de film', zegt Lisa.

Lisa spoelt de film terug.

Ze laat het aan oma zien.

'Toch kan het niet', zegt oma.

'Het is onmogelijk!

Broeder Bas is geen dief'.

'Maar.....', probeert Lisa nog.

'Ik wil er niets meer over horen', zegt oma beslist.

De directeur.

Lisa snapt er niets meer van.
Ze weet wie de dief is.
Er is zelfs bewijs. Op de film.
En dan gelooft oma het nog niet.
Wat moet ze nu doen?

Lisa pakt de camera.
Ze loopt de kamer uit.
In de gang kijkt ze rond.
Gelukkig geen hond.
Lisa loopt naar de trap.
Dan ziet ze een bordje hangen.
“Directeur” staat erop.
Lisa denkt even na.
Dan klopt ze op de deur.
Lisa gaat naar binnen.

Achter een groot bureau zit een klein mannetje.
Hij is bijna kaal.
Hij gluurt over zijn bril naar Lisa.
‘Bent u de directeur?’ vraagt Lisa.
‘Ja, dat ben ik. Wat kan ik voor je doen?’ vraagt hij.
Hij klinkt erg vriendelijk.

Lisa vertelt het hele verhaal.
Van het gestolen geld van oma.
Dat Lisa onder het bed verstopt zat.
En dat ze Broeder Bas geld heeft zien pakken.
Maar Lisa had geen bewijs.
En dat ze nu alles gefilmd heeft.
Dus is er bewijs.

De directeur vraagt of hij de film mag zien.
Samen kijken ze de film.
Dan belt de directeur met zijn telefoon.
Even later komt Broeder Bas binnen.
De directeur vertelt wat hij gehoord heeft.
Van Lisa.

Broeder Bas schudt zijn hoofd.

'Het is een misverstand', zegt Broeder Bas.

'Ik heb geen geld uit de portemonnee gehaald.

Ik heb er juist geld in gedaan', legt Broeder Bas uit.

Ander bewijs.

Lisa gelooft Broeder Bas niet.
Ze heeft het toch zelf gezien.
En het staat ook nog op de film.

‘Echt waar’, zegt Broeder Bas.
‘Ik heb geld in de portemonnee gedaan’.
De directeur kijkt hem aan.
Hij wil weten waarom Broeder Bas geld weg geeft.
‘Ik heb dat gekregen. Van oma Maas’, zegt Broeder Bas.
De directeur snapt er niets van.
Broeder Bas probeert het uit te leggen.
Dat oma Maas af en toe in de war is.
Dan wil ze Broeder Bas betalen.
En dan geeft ze een briefje van twintig euro.
Dat zit altijd in haar portemonnee.
Broeder Bas neemt het geld aan.
Maar hij stopt het altijd weer terug.
Als oma naar de koffie-kamer is.

Lisa gelooft hem nog steeds niet.
De directeur wil de film nog een keer zien.
Het is duidelijk te zien.
Broeder Bas haalt geen geld uit de portemonnee.
Hij doet het geld erin.
Het is waar.
Lisa zucht.

‘Weer geen bewijs’, zegt ze.

‘Dat is niet waar’, zegt de directeur.

‘Het is wel bewijs, maar anders.

Het is bewijs, dat Broeder Bas geen dief is’, zegt de directeur.

‘Goed gedaan, Lisa. Je bent een goede agent’, zegt hij.

‘Dank je wel, hoor.

Ik ben blij met dit bewijs’, zegt Broeder Bas tegen Lisa.

En Lisa?

Lisa is blij dat Broeder Bas geen dief is.

Dankzij haar bewijs.

Geheimpjes.

Lisa loopt naar oma's kamer.
Samen met Broeder Bas.
Ze hebben een afspraak.
Ze vertellen niets aan oma.
Omdat oma af en toe in de war is.
Ze vertellen alleen dat Broeder Bas geen dief is.
Dat oma gelijk had.
Lisa vindt het leuk om een geheimpje te hebben.

Oma zit aan de tafel.
Er liggen allemaal papieren op de tafel.
Oma praat in zichzelf.
'Wat moet ik toch met zoveel geld', moppert oma.
Broeder Bas geeft Lisa een knipoog.
Dan kucht hij even hard.
Oma kijkt op.
'Kunnen wij helpen?' vraagt Broeder Bas.
Oma is blij om hem en Lisa te zien.
Oma knuffelt Lisa.
Ze prikt weer.

'Lisa, wil jij soms mee op vakantie?' vraagt oma.
Lisa weet niet goed wat ze moet zeggen.
'Met de bootreis. Naar Duitsland.
Met de mensen uit het huis', zegt oma.
Is oma weer in de war?

Lisa kijkt naar Broeder Bas.

‘Dat klopt’, zegt hij.

‘Ze gaan over twee dagen al weg’.

‘Dat moet ik aan mijn moeder vragen’, zegt Lisa.

Dan ziet Lisa iets op tafel liggen.

Een brief van de bank.

Er staat een heel groot bedrag op.

Een 1 met zes nullen.

‘Dat is een miljoen!’ roept Lisa.

Lisa kijkt naar oma.

‘Bent u echt zo rijk?’ vraagt Lisa.

Oma knikt.

‘Ik heb pas een miljoen euro gewonnen’, zegt oma.

‘In een loterij’.

Lisa is er stil van.

‘Maar tegen niemand zeggen hoor.

Het is een geheimpje.

Alleen Broeder Bas weet het’, zegt oma.

Dat is al het tweede geheimpje.

‘Ik zal het aan niemand verklappen’, zegt Lisa.

Lisa staat op.

‘Ik ga vragen of ik mee mag met de boot’, zegt Lisa.

Dan schiet oma iets te binnen.

‘Lisa, mijn papegaai is weg.

Wil jij hem zoeken?

Hij is groen’, zegt oma.

Lisa mag mee.

Lisa rent naar huis.

De deur staat open.

Papa staat in de keuken.

Hij is pannenkoeken aan het bakken.

‘Pap, mag ik mee?’ roept Lisa in de gang.

Papa snapt er niets van.

Met een rood hoofd rent Lisa de keuken binnen.

‘Ah toe, mag ik mee. Mag ik mee?’ roept Lisa achter elkaar.

Papa kijkt naar Lisa.

Ze springt op en neer.

‘Mag het? Mag het?’ smeekt Lisa.

Papa gooit een pannenkoek in de lucht.

Hij vangt hem op in de pan.

‘Pap, zeg wat. Mag ik mee?’ vraagt Lisa weer.

‘Je mag in ieder geval mee-eten’, zegt papa.

‘Wil je een pannenkoek met spek?

Of met appel?’ plaagt papa.

‘Doe niet zo flauw!’ roept Lisa.

Dan komt mama de keuken in.

‘Wat ben je druk, Lisa’.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt mama.

Lisa vertelt dat ze mee mag met oma.

Een week op vakantie, met een boot.

En dat ze over twee dagen al weg gaan.
Met alle mensen van het huis van oma.
Er is zelfs een bioscoop op de boot.
'Mag het?' vraagt Lisa weer.

Papa vindt het geen goed idee.
Hij denkt dat het saai is.
Een week op een boot.
Met alleen maar oude mensen.
'Dat is niks voor een kind', zegt hij.
'Je gaat je vervelen', zegt papa.

'Oma is mijn enige vriendin in dit dorp', zegt Lisa.
'Zonder oma is het juist saai', moppert Lisa.
Mama kijkt naar papa.
Papa knikt.
'Vooruit dan maar', zegt papa.
Het mag !
Lisa mag mee met oma.
Lisa springt op.
Ze kan wel huilen, zo blij is ze.
Lisa rent de deur weer uit.
Naar oma.

Papa kijkt naar mama.
'Pannenkoek?' vraagt hij.

Taxi.

Lisa staat klaar met haar koffer.

Alles is ingepakt.

Lisa kan niet wachten.

Het is bijna acht uur.

En de boot vertrekt pas om half twaalf.

Dat duurt nog lang.

De telefoon gaat.

Het is oma.

Of Lisa eerder kan komen.

Oma heeft nog een verrassing.

‘Hoe laat?’ vraagt mama.

‘Nu gelijk’, zegt oma.

De taxi staat al voor de deur.

‘Heb je alles?’ vraagt mama.

‘Geld, paspoort? Schone onderbroeken?’

‘Ja ja, ik heb alles’, zegt Lisa.

Ze sjouwt de koffer naar buiten.

‘Neem mijn telefoon mee’, zegt papa.

‘Dan kan je altijd bellen’.

Oma zit al in de taxi.

Lisa kruipt achterin, naast oma.

'Wat gaan we doen, oma?' vraagt Lisa.

'Dat verklap ik nog niet.

Dat is nog een geheimpje', zegt oma.

'We zien jullie op de kade', roept papa.

'We komen zwaaien bij de boot', roept mama.

'Tot straks', roept Lisa.

Ze geeft een kus met haar hand.

'Naar de haven', zegt oma.

De taxi rijdt weg.

Lisa kijkt achterom.

Ze ziet papa en mama zwaaien.

De taxi rijdt de hoek om.

Lisa kan haar papa en mama niet meer zien.

Oma buigt zich naar de chauffeur.

'Rijdt u maar naar Amsterdam', zegt oma.

De chauffeur knikt.

De taxi rijdt naar rechts.

Maar de haven is naar links.

Lisa kijkt verbaasd naar oma.

'Naar Schiphol', zegt oma tegen de chauffeur.

Een verrassing.

‘Naar Schiphol?’ vraagt Lisa verbaasd.

‘Maar.....dat is een vliegveld’, roept Lisa uit.

Oma moet lachen.

‘Dat weet ik’, zegt oma.

‘En de boot dan?’ vraagt Lisa.

‘Tja, die komt daar niet’, zegt oma.

Wat nu weer?

Lisa weet niet wat ze moet denken.

Nu is oma echt in de war.

Lisa kijkt door de achterrait.

Het dorpje is al bijna niet meer te zien.

Wat moet ze doen?

Lisa kijkt naar oma.

Oma ziet het verbaasde gezicht van Lisa.

Oma moet erom lachen.

‘Waarom gaan we naar het vliegveld?’ vraagt Lisa.

‘Ik zal je het geheimpje vertellen’, zegt oma.

‘80 oude mensen op een boot is saai.

Heel saai.

Daar heb ik helemaal geen zin in.

Dus gaan wij lekker met zijn tweetjes op vakantie.

Met een vliegtuig’.

‘Maar papa en mama dan?’ zegt Lisa.

'Die vinden het vast wel goed', zegt oma.

Lisa denkt na.

'Dat denk ik niet', zegt Lisa.

'En straks staan ze op de kade bij de boot.

Om ons uit te zwaaien', roept Lisa.

'Dat is pas om half twaalf', zegt oma rustig.

'We bellen ze straks wel even.

Maar dan zitten wij al in het vliegtuig'.

Oma heeft een glimlach op haar gezicht.

En ze heeft pretoogjes.

Oma heeft alles uitgedacht.

Lisa moet in zichzelf lachen.

Wat een gekke oma.

Op reis.

Oma en Lisa zijn op het vliegveld.
Ze hebben het paspoort al laten zien.
Het vliegveld is heel groot.
En er zijn heel veel mensen.
Lisa kijkt haar ogen uit.

Lisa en oma zitten te wachten.
Ze mogen straks het vliegtuig in.
Bij de poort naar het vliegtuig staat een meneer.
'Over tien minuten mag u naar binnen', roept hij.
Lisa kijkt naar buiten.
Ze kan het vliegtuig zien.
Het is nog groter dan heel groot.
Lisa vindt het wel erg spannend.

Oma heeft papa gebeld.
Gelukkig was hij niet boos.
Hij kon er wel om lachen.
'Het is een gek mens, die oma', had papa gezegd.

Lisa ziet een meneer in een uniform.
'Dat is de piloot', zegt oma.
De piloot loopt naar de meneer bij de poort.
Ze praten met elkaar.
Dan kijken ze naar Lisa.
Ze praten over Lisa.

'We zijn verraden.

De directeur heeft gebeld', denkt Lisa.

De meneer komt naar Lisa en oma toe.

Hij kijkt oma aan.

'Bent u mevrouw Maas?' vraagt de meneer.

Lisa schrikt ervan.

Oma knikt.

'Woont u niet in 'Het Eindpunt', vraagt hij dan.

Oma knikt weer.

'We zijn erbij', denkt Lisa.

'Moeten jullie niet met de boot mee?' vraagt de meneer.

'Nee, wij gaan naar Amerika', zegt oma.

'We gaan naar Disney.

En we gaan zwemmen met dolfijnen', zegt oma blij.

'Wat leuk!' roept de meneer.

'Mijn vader woont ook in 'Het Eindpunt', zegt de meneer.

'Hij zit altijd bij de deur. In een rolstoel', vertelt hij.

'Ik ken jou wel', zegt hij tegen Lisa.

'Mijn vader moet altijd om jou lachen.

En dan roept hij: 'allemaal uitstappen!'

Lisa moet er nu ook om lachen.

'Ik moet weer aan het werk', zegt de meneer.

'Komen jullie maar mee. Dan zijn jullie de eersten'.

De meneer loopt al naar de poort.

Lisa zucht.

Ze is opgelucht.

Gelukkig is er niets aan de hand.

Bij de poort krijgt Lisa een hand van de piloot.

De meneer roept: 'Allemaal INSTAPPEN !'

Hij geeft Lisa een knipoog.

'Naar Amerika', roept oma blij.

Oma loopt als eerste naar het vliegtuig.

'Kom Lisa, we gaan lol maken', roept ze.

En oma wrijft in haar handen van plezier.

februari 2009.